

selte konkrete tilfælde, som maatte blive den forelagte, og at den tillige, om den dertil maatte finde grund, skal paa forhaand kunne give mere almindelige forskrifter om, at faste eiendomme af en vis beskaffenhed maa inden ovennævnte grænse kunne tages som pant indtil en nærmere angiven brøddel af deres takstværdi.

Forjaaviddt sikkerhedsfondet betræffer, antager vi, at der i almindelighed ikke vil tiltrænges særlige regler om detses anbringelse. Kun forjaaviddt selskabet ved siden af livsforfiktning ogsaa driver anden forfiktungsivirksomhed, mener vi, at der er behov herfor. Og for dette tilfælde synes da de samme regler, som efter det forannævnte skal gjælde for anbringelsen af forfiktungsfondet, ogsaa at burde komme til anvendelse paa sikkerhedsfondet.

Vil man skabe sikkerhed for, at forfiktningstagerne virkelig skal faa sit, maa man imidlertid ikke blive staaende ved alene at paabyde, at forfiktungsfondet og i tilfælde tillige sikkerhedsfondet skal anbringes paa en bestemt maade, men man maa nødvendigvis gaa et skridt videre og søge mest muligt draget omsorg for, at de værdipapirer, som repræsenterer disse fonds, er tilstede paa en saadan maade, at de virkelig kommer dem til gode, som har krav paa dem. Dette er for Sveriges vedkommende af hensyn til den der gældende lovgivning søgt opnaaet dels gennem en forskrift om, at vedkommende værdipapirer skal holdes affondrede fra selskabets øvrige midler og forvarede under mindst 2 laase med ulige nøgler, af hvilke den ene skal indehaves af en af en offentlig myndighed bestiftet ombudsmand, som er forpligtet til i fornødent fald at holde papirerne tilhaande, forat de paa den i udkastene foreskrevne maade kan tjene til sikkerhed for forfiktningstagerens krav, og dels gennem en udtrykkelig bestemmelse om, at disse værdipapirer ikke maa tages til dækkelse af selskabets øvrige gæld. For Norges og Danmarks vedkommende er det tilsvarende søgt opnaaet gennem en ordning, hvorefter de værdipapirer, hvori vedkommende fonds er anbragte, af selskabet skal pantsættes til sikkerhed for forfiktningstagerens krav ifølge forfiktningskontrafterne. For at opnaa en saadan pantsættelse vil det ikke være nødvendigt at sætte selskabet ud af enebesiddelsen af vedkommende værdipapirer, idet de særlige regler, som efter forordningen af 9de februar 1798 gjælder i Norge og Danmark om gjældsbreve, gjør det muligt her at opnaa en betryggende pantsættelse derigennem, at vedkommende værdipapirer forshynes med en paategning om, at det er pantsat. For Danmarks vedkommende vil en saadan maade for pantsættelse ikke være noget nyt, idet det i dette land er en almindelig gældende regel, at et gjældsbevis kan gives til underpant gennem en paategning paa brevet. Underledes staa derimod sagen i Norge, hvor den almindelige regel er, at et gjælds brev alene kan pantsættes gennem overleverelse. Smidlertid er denne regel dog ikke ganske undtagelsesfri, idet en lov af 6te august 1897 har aabnet visse bankindretninger adgang til at pantsætte gennem paategning de pantsættelsesobligationer, som til enhver tid skal tjene til sikkerhed for de af vedkommende bankindretning udstedte ihændehaverobligationer, og vi har da ment, at en lignende ordning maatte kunne træffes med hensyn til de værdipapirer, hvori efter vore udkast forfiktungsfondet og i tilfælde ogsaa sikkerhedsfondet skal være anbragt.

Selvfølgelig maa den fornødne pantsættelsespaategning gives af selskabet selv som ejer af de paagældende værdipapirer. Smidlertid antages det ikke at burde overlades udelukkende til vedkommende selskabsorgan selv, om det vil opfylde lovens krav eller ikke. Der maa formentlig en kontrol til i denne henseende, og da det vilde blive uoverkommeligt for den myndighed, som ellers efter vore udkast skal kontrollere selskaberne, selv at føre indseende med, at hvert enkelt af disse her gjør sin pligt, har vi fundet at maatte foreslaa, at denne del af kontrollen i første haand overlades til en særskilt, for hvert selskab dertil bestiftet person. Forjaaviddt vil der altsaa ogsaa efter det norske og det danske udkast, ligesom efter det svenske, blive behov for en egen ombudsmand, en tillidsmand, der skal staa udenfor selskabet og blive at opnævne af en offentlig myndighed. Denne tillidsmand skal have at paase, at vedkommende værdipapirer forshynes med fornøden pantsættelsespaategning, ligesom han ogsaa selv skal have at medunderskrive denne paategning. Som følge af dette sidste vil det da ogsaa maatte kræves, at tillidsmandens paategning maa til, forat pantsættelsen af et værdipapir atter skal kunne opføre. Til paa egen haand at give saadan frigørelsespaategning bør imidlertid tillidsmanden kun have ret, forjaaviddt et værdipapir maatte ønskes ombyttet med et andet af mindst tilsvarende værdi, og forjaaviddt dette sidste nævnte først er blevet forshynet med fornøden pantsættelsespaategning. Derimod synes han ikke at burde have saadan ret, om selskabet maatte ønske et papir frigjort, fordi det mener, at værdien af de affatte værdipapirer overstiger, hvad der udkræves til dækning af vedkommende fonds. Her antages den egentlig kontrollerende myndighed at maatte give sit samtykke. Vi mener nemlig, at den særskilt bestiftede tillidsmand overhovedet ikke skal have